

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș.

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25.

Apare în fiecare Duminica.

Prețul unui exemplar: 1 Lev.

Duminica lăsatului de brânză.

Tâlcuirea Evang. Mateiu VI. 14—21.

În sf. evanghelie de azi ne dă Mântuitorul unele din învățăturile fundamentale ale credinței creștine.

I.

Una din ele este învățătura mare a iertării. Dacă cineva, fie acela ori și cine, mic sau mare, cunoscut ori străin, face în contra noastră sau în contra alor noștri sau în contra cinstei ori avuției noastre — ceva rău, vătămător, păgubitor, noi trebuie să-i iertăm din inimă. Noi iertăm din inimă, dacă după faptul reutăcios vom fi cu omul acela cum am fost înainte de fapt. Dacă noi spunem cu zicala, că voi ierta dar nu voi uita, ne înșelăm pre noi înșine. În tot cazul, dacă cineva din răutate ne-a făcut ceva rău, nu vom da prilej să o facă încă odată, aceasta ar fi în contra rațiunii, iar rațiunea — înțelepciunea — trebuie să fie la baza ori carei virtuți, însă noi în cât depinde de noi trebuie să încercăm să trăim cu acel om în acel raport, în care am fost înainte de faptul greșit al lui.

Învățătura aceasta nu este un sfat, ci una din poruncile cele mai aspre, pentru că Dumnezeu lângă poruncă numai de cât aplică și pedeapsă. Cum spune Dumnezeu despre, omul care nu crede în Isus

Hristos și în învățătura lui, acela este deja judecat, așa spune despre acela, care nu iartă păcatele altora că nici păcatele lui nu se iartă. Aceeaș învățătura ca în rugăciunea din „Tatăl nostru“ unde zicem că Dumnezeu așa să ne ierte nouă păcatele noastre, precum și noi iertăm altora, va se zică dacă nu am iertat altora, înainte de ce am zice „Tatăl nostru“ noi ne osândim pre noi înșine cu adevărat.

Apostolii, când au auzit mai întâi dela Isus aceasta învățătură, au crezut, ca nu au înțeles bine cuvintele Mântuitorului, drept aceea, apropiindu-se către dânsul Petru a zis: Doamne de câte ori va greși mie fratele meu și voi ierta lui? Au doară de șapte ori? Grait 'a Isus lui: Nu-ți zic ție: Până șapte ori, ci până de șeztezeci de ori câte șapte. (Matei XVIII. 21—22.)

Isus nu numai cu vorba ne-a învățat, dar și cu pilda, arătând și măsura, până unde trebuie să meargă aceasta iertare, când pre lemnul crucii s'a rugat pentru ucigașii lui.

Din aceasta se vede, că în anumite împrejurări împlinirea acestei porunci este foarte grea. Omul dela sine nu poate să-o îplinească. Însă Dumnezeu pe lângă aceea

spune ce trebuie să facem ne poruncește să cerem dela el darul să putem implini aceea, ce a poruncit. Dacă noi nu cerem darul de a pute ierta din inima greșelele altora cum ne vom dezvinovăți?

II.

În legea jidovească numai o zi de post era fixată într'un an, mai târziu s'au mai adaus câteva zile de post întru amintirea unor întâmplări triste naționale. Jidovii pioși și-au impus și posturi, așa sf. Ioan Botezătorul, farizeii ca să se arete mai buni patrioți ca alții, și-au pus posturi și sămn de doliu pentru subjugarea poporului jidovesc și pentru întârziarea venirii lui Mesia, pentru rescumpărarea poporului jidovesc de sub jugul străin, ca și când ei ar fi așteptat cu mai multă nerăbdare venirea lui Mesia ca alții. Cu aceste posturi s'au fălit înaintea poporului „ca să se arete înaintea oamenilor postindu-se” (Matei VI. 16.) și înaintea lui Dumnezeu: „postesc de doua ori pe săptămână” (Luca XVIII. 12.) și au defaimat pre aceia, cari nu au postit ca și ei. Față de aceste manifestații vanitoase și pătimase, Mântuitorul ne învață, că Dumnezeu trebuie să fie martorul principal și singurul recompensator al posturilor noastre. În acest înțeles ne învață sfta biserică, că noi în post în primul rând subordinăm voința noastră voinței dumnezeesti, care se manifestă în porunca bisericeii de a posti. Mai de parte noi prin post trebuie să ne învățăm a înfrâna poftele trupului și prin post facem să participe și trupul nostru la fapte bune, prin cari să se învrednicească a se împărtăși cu sufletul de fericire a veșnică.

Nu este om, care ar plăti serviciul dacă acela ar lucra, lucrul altuia și nu al stăpânului, așa și Dumnezeu

numai pentru acelea lucruri ne va răsplăti, pe cari le-am făcut pentru el.

III.

„Nu vă adunați vouă comori pe pământ, unde furii le fură” zice Mântuitorul și în adevăr, dacă nu altul, moartea, acest fur inevitabil va fura în ceasul morții tot ce am câștigat cu truda unei vieți, ce supărare va fi atunci pentru noi, dacă cumpănind în acel moment lucrurile după justa lor valoare, vom recunoaște că cu mai puțină osteneală am fi putut aduna comori neperitoare.

Dacă sunt mulți credincioși, cari recunosc adevărul acestei învățături, sunt foarte puțini, cari lângă grijile multe, ce au față de familie, copii, neamuri și prin acestea griji legați cu mii și mii de legături de interese de acest pământ să nu uite de porunca cea mare „să iubești pe Dumnezeuul tău din tot cugetul tău, din toată inima ta, din toate puterile tale”. Nu ca și când ar fi imposibil a conforma datorințele noastre vremelnice cu aceeașă poruncă, dacă ar cugeta cineva aceasta, acela ar trebui să creadă că Dumnezeu poruncește ceva imposibil, și cum că Dumnezeu a voit să facă imposibilă mântuirea celor mai mulți oameni, fără pentru ca cei mai mulți oameni nu vreau a se folosi de acele mijloace, de cari a legat Dumnezeu mântuirea noastră în viața practică.

Rugăciunea, folosirea sfintelor sacramente, dacă suntem știutori de carte citirea cărților bune scl. Noi de toate aceste nu vrem să știm și totuș ne plângem că ne lipsește lumina în viața sufletească, că suntem într'un întuneric, unde nu ne putem orienta și totuș credem, că vom reuși să trecem fără naufragiul credinței prin viața aceasta cu acele resturi de cu-

noștințe religioase, cari ne-au rămas în mod atât de imperfect din anii copilăriei noastre.

Dacă noi am simți lipsurile și slăbiciunile sufletului nostru cum simțim acele ale trupului, cât de îngrabă și cu ce voință fermă am aplica mijloacele cele mai potrivite de îndreptare. Noi însă până când fugim fără grije după tot ce ne poate lega mai mult de lume nu facem nici o încercare serioasă să dăm sufletului nostru acel avânt, prin care ar putea să ajungă la Dumnezeu.

„Unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră“.

Din catehism.

4. Ce trebuie omul să creadă înainte de toate?

Dumnezeu spune în testamentul vechiu despre sine însuși: „Eu sunt începutul și sfârșitul“. Întru adevăr el, care nu are început, el este începutul tuturor ființelor și posibilităților atât în ordinea naturii cât și în ordinea darului.

În ordinea credinței el este începutul inițial al credinței noastre.

Conștiința și mintea noastră ne învață, că trebuie să fie o ființă veșnică, nefăcută, atotputernică, infinită, prin care există tot ce este, că dacă ar fi fost cândva o clipă, când nu a existat nimic, din acest nimic — fără Dumnezeu — nici când nu ar fi putut să se facă ceva. Aceasta ființă creatoare, O numim noi Dumnezeu. Existența lui Dumnezeu o dovedește și mintea omenească, dar mai mult lămurit credința creștină.

Este adevărat, că din început și până în zilele noastre au fost totdeauna oameni, cari nu au crezut în Dumnezeu, cum spune prorocul încă

în testamentul vechiu: „spus'a cel neînțelept în inima sa: nu este Dumnezeu“. Noi știm că această necredință vine sau din răutatea inimei, cum spune și prorocul, sau din îngâmfarea minții omenești, dar nici când nu este rezultatul științelor reale omenești.

Ideea despre infinita desăvârșire a lui Dumnezeu nu admite nici o compunere ori multiplitate măcar că el este nesfârșit și infinit și cuprinde în sine toate desăvârșirile posibile, el este înainte de toate o ființă simplă spirituală. Unitatea aceasta a ființei lui este atât de esențială ca și existența lui.

Gânditorii cei mai mari ai omenirii au ajuns prin cugetare la acest adevăr, dar aceștia au fost foarte puțini la număr, despre acest adevăr, care este întâia închietură a credinței noastre, mărturisim noi în simbolul credinței: „Cred în unul Dumnezeu Tatăl a tot finătorul făcătorul cerului și al pământului“ prin urmare *omul înainte de toate trebuie să creadă: cum că numai singur un Dumnezeu este*

Biserica și Libertatea

În ce stă adevărata libertate?

Adevărata libertate stă în neatărnarea de tirania patimilor, în neatărnarea de sclăvia păcatului, în neatărnarea de minciună. Această libertate a adus-o Hristos și de aceea el a zis: „Adevărul vă va face pe voi liberi“. Dar cine caută libertatea sa în aceea ca să poată îmbrățișa greșală, să poată face rău, acela schimbă slăbiciunea cu tăria. Putința de a păcătui nu este ceva de laudă ci din contra o slăbiciune, care din nenorocire este destul de strâns legată cu libertatea noastră pe acest pământ. Dumnezeu nu poate de exemplu nici

să voiască și nici să facă răul, cu atât mai puțin să se înșele sau să înșele pe alții, deaceia el este libertatea desăvârșită. Iar noi oamenii cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu, cu atât vom fi mai liberi de greșală și de pornirea la păcat.

Că omul nu poate fi liber în înțelesul, că poate să facă ce-i place, ne-o spune fățiș firea noastră, mintea și întreaga istorie a societății omenesti. Să privim pe copilul din leagăn. Este el oare liber? Mamele știu cel mai bine lucrul acesta. Fără o serioasă îngrijire, fără ajutorul altora copilul ar muri foarte ușor. Dar copilul se face cu încetul mai mare; oare atunci a devenit cu adevărat liber? Dacă nu este cine să-l trimeată la școală, dacă nu ascultă de profesori și nu învață, cu un cuvânt, dacă nu i-se dă o creștere bună, el va crește ca un sălbatec.

(Sentinela Catolice.)

(Va urma)

Bibliografie. Am primit broșura intitulată: *Cine sunt pocăiții? Apostolii mincinoși în Biblie și în istorie* de Dr. Nic. Brînzeu.

Dela acelaș auctor mai avem încă următoarele zece broșuri:

1. Cine sunt pocăiții? 2. Sf. Scriptură și Tradițiunea, 3. Sfânta Biserică, episcopii și preoții, 4. Sfântul Botez. Mirul. Pocăința, 5. Sfântă cuminecă-

tură. Jertfa sfintei Liturghii, 6. Sfântul Mazlu. Căsătoria. Sacramentalele, 7. Cinstirea Preacuratei Maria, a îngerilor, sfinților. Sfânta Cruce; icoanele, moaștele, 8. A doua venire a lui Isus pe pământ, 9. Mărturisirea de credință a bapțiștilor, alătur de combaterea ei, 10. Scara biblică, în care se arată locurile din Biblie, unde se găsesc învățăturile Bisericii.

Prețul unei broșuri 8 Lei. Toate zece de odată 60 Lei și 2'50 Lei porto. Se pot comanda la Librăria Asociațiunii Sighet Piața Unirei No. 25.

Credincioșii noștri le vor ceti cu mult folos. Le recomandăm cu toată căldura.

Pelerinaj la Roma. Cetim în „Unirea”: „Inapoindu-se dela Roma secretarul general al comitetului pentru pelerinaj, putem anunța cu bucurie că primul pelerinaj s'a fixat definitiv pe sfârșitul lui Maiu, și anume pe uscat, având în program 6 zile la Roma Costul aproximativ va fi de 8.000 Lei pentru clasa III., 11.000 Lei pentru clasa II. și 14.000 Lei pentru ceice doresc confortul și aprovizionarea de clasa I. Un apel al comitetului de aranjare, care se va publica în timpul cel mai scurt, va lămuri de altfel toate amănuntele necesare.”

Din județul nostru deja până acum s'au anunțat mai mulți înși cari doresc a se alătura la acest pelerinaj.

Calendar săptămânal.

1—8 Martie 1925.

1. **Duminica** lăsatului de brânză. (Ev. dela Matei VI, 14-21 a. inv. 6. glas 6.)
Cuv. Martira Eudochia. † 114.
2. Luni. M. Teodot.
3. Marți. SS. MM. Eutropie, Cleon.
4. Miercuri. C. P. Gherasim cel dela Jordan.
5. Joi. S. M. Conon.
6. Vineri. SS. 42 Martiri din Amoreia.
7. Sâmbătă. SS. MM. Vasile, Efrem.